

вѣкъ можялъ да ся освободи отъ всякый грѣхъ съ пары, лесно е за разбираше колко малко ся грыжахъ челоуѣци-тѣ за грѣхове-тѣ си. Свѣщенници-тѣ и монаси-тѣ често бѣхъ най-прочюти съ примѣры-тѣ на беззаконіе-то си. На най-гнѣсны-тѣ прѣстѣпленія, особенно грѣхове на нецѣломъдріе бѣхъ прѣдадени всички съсловія, духовны както и миряне, тѣй щото съборъ-тѣ въ Базель (1431 г.) исповѣда че всяка нѣравственность между църковны-тѣ служители както и между христіяны-тѣ въобщѣ, е изчезнѣла; и *Енеа-Силвиусъ* кой-то послѣ станѣ Папа самъ, пише за онова врѣме: «Ные щѣхмы да ся поклонимъ на идолы-тѣ и щѣхмы да ся отречемъ отъ Христа, ако ся изисква отъ насъ, зашто-то любовь-та е изгаснѣла, и всичка-та вѣра е изчезнѣла.» —

Единъ монахъ Венедиктъ описува развращеніе-то на онова врѣме така: «Законъ-тѣ ся отдалечи отъ свѣщенници-тѣ, правосѣдіе то отъ управители-тѣ, свѣтъ-тѣ отъ старѣйшины-тѣ, вѣрность-та отъ народа, почтеніе-то отъ дѣца-та, любовь-та отъ подданници-тѣ, набожность-та отъ архіереи-тѣ, благоговѣніе-то отъ монасы-тѣ, благопристойность-та отъ монахины-тѣ, срамливость-та отъ юноши-тѣ, образованность-та отъ духовници-тѣ, прилѣжаніе-то отъ учители-тѣ, страхъ-тѣ отъ ученици-тѣ, приличіе-то отъ слугы-тѣ, правда-та отъ сѣди-тѣ, послушаніе-то отъ войници-тѣ, единодушіе-то отъ граждани-тѣ, общеполезно-то мысляніе отъ селены-тѣ, искусство-то отъ худож-